

Rechtskrondig Weekblad

REDACTIE : Italiëlei, 99, Antwerpen

Abonnement : 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER : Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

Postchecknummer : 3185.22

INHOUD :

BOND DER VLAAMSCHEN RECHTSGELEERDEN.
— *Buitengewone algemene vergadering.*
REDACTIE. — *Het manifest van de «Conférence de Jeune Barreau d'Anvers».*
VLAAMSCH CONFERENTIE DER BALIE VAN ANTWERPEN. — *Plechtige Openingszitting.*
DE VERVLAAMSCHING VAN HET GERECHT. — *Dagorde van het Vlaamsch Pleitgenootschap der Brusselsche Balie.*
RECHTSPRAAK.
Hof van Beroep Brussel. — 9e Kamer. — 4 October 1933. — *Aansprakelijkheid. — Verscheidene daders. — Verplichting in solidum. — Voorwaarde.*
Burgerl. Rechtb. Antwerpen. — *Kortgeding. — Notaris. — Photographische opname van minuut. — Recht der belanghebbende partijen.*
Handelsrechtbank Brugge. — 13 Juli 1933. — *Leening. — Afwezigheid van beding nopens tijdstip der teruggave. — Art. 1900 B. W.*

Inachtneming der voorwaarden en omstandigheden der leening.
Burgerlijke Rechtbank Mechelen. — 30 Dec. 1932. — *Scheidsmuur. — Overname. — Versteuwigingswerken. — Dragen der kosten.*
Handelsrechtbank Yper. — 12 Juli 1933. — *Rechtspleging in burgerlijke en handelszaken. — Verzet. — Redenen. — Nietigheid van exploit.*
Vrederecht Duffel. — 18 Jan. 1933. — *Beroep : Burg. Rb. Mechelen. — 26 Juni 1933. — Huur. — Opzeg. — Onregelmatigheid. — Verbetering niet mogelijk ter zitting.*
Werkrechtbank Antwerpen. — 19 Juli 1933. — *Dienstcontract. — Opzeg. — Vergissing. — Nietigheid. — Werkprestatie.*

INGEZONDEN BIJDRAGE : Het gebruik der talen in gerechtszaken. Antwoord van Mr H. Marck.
BIBLIOGRAPHIE.
BALIELEVEN.
RECHTERLIJK LEVEN.

Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden

*Buitengewone Algemene Vergadering
te Antwerpen, morgen Zondag 22 dezer om 11 uur
in de Assisenzaal van het Gerechtshof*

Hieronderstaande omzendbrief werd aan de leden van den bond verzonden.

GEACHT MEDELID,

Op dit oogenblik wordt in het Parlement het wetsvoorstel besproken betreffende

DE VERVLAAMSCHING VAN HET GERECHT

De «Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden» heeft dit vraagstuk reeds op de dagorde gebracht van verschillende vergaderingen, die in de laatste maanden werden gehouden en het is iedereen bekend welk het standpunt is van onze vereeniging tegenover het wetsvoorstel, uitgewerkt door de Kamercommissie. Dit ontwerp, zoo gematigd in zijn bepalingen en zoo breed voor wat betreft de eerbiediging van alle verkregen rechten, werd door ons aan de Parlementsleden ter stemming warm aanbevolen, ofschoon het tengevolge van de meest verregaande toegevingen, een gave vervlaamsching van het rechtswezen slechts in een verre toekomst verzekert.

Niettegenstaande zijn groote gematigdheid is het voorstel der Kamercommissie sinds enkele weken het voorwerp van scherpe aanvallen, uitgaande voornamelijk van zekere groepen advocaten, die blijk geven van het meest volste onbegrip van de nooden en verzuchtingen van ons volk en van zijn sociale en culturele belangen.

De «Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden» dient tegen deze wanhopige pogingen van het laatste uur stelling te nemen en daarom heeft het bestuur een

Groote Algemene Vergadering

belegd, die zal plaats hebben te ANTWERPEN, op ZONDAG 22 DEZER, om 11 UUR 's MORGENS STIPT, in de ASSISENZAAL van het GERECHTSHOF. --- Als sprekers zullen optreden :

Mr H. MARCK,

volksvertegenwoordiger, verslaggever der Kamercommissie,

Mr H. BORGINON,

volksvertegenwoordiger die meer bijzonder zal handelen over de Brusselsche toestanden.

Het is volstrekt vereischt dat heel de Vlaamsche rechtswereld, in dit gewichtig uur, nogmaals op grootsche en plechtige wijze getuigenis zou afleggen van zijn onverzettelijken wil om in het Vlaamsche land een gaaf Vlaamsch rechtsleven te verwezenlijken.

Wij rekenen er stellig op dat de Vlaamsche juristen in overgroot getal deze uiterst gewichtige vergadering zullen bijwonen.

Aanvaard, geacht Medelid, de uitdrukking onzer beste gevoelens.

NAMENS HET BESTUUR :

De Secretarissen,
H. BORGINON
J. VAN OVERBEKE

De Voorzitter,
Hector LEBON

Het Manifest van de «Conférence du Jeune Barreau d'Anvers»

Reeds zoo vele jaren werd de vervlaamsching van het Gerecht beloofd en reeds zoo dikwijls werd de bespreking van de verschillende wetsontwerpen, onder allerlei voorwendsels, verdaagd, dat de tegenstrevers van dezen rechtseisch alle vervlaamschingsmaatregelen veilig opgeborgen waanden en zij zich niet inbeelden konden dat er ooit aan den bestaanden wantoestand iets zou worden gewijzigd.

De beslissing van de overgrote meerderheid der magistraten van de Handelsrechtbank, voortaan uitsluitend in de Nederlandsche taal te vonnissen, en dadelijk daarna, de aanvang van de bespreking van het wetsvoorstel der Kamercommissie in het Parlement, deden enkele Franschsprekende Antwerpsche confraters opschrikken uit hun veiligen waan en met jeugdigen overmoed naar het strijdrapier grijpen.

Het meest doelmatige middel om al dit flamingantisch drijven te dwarsboomen leek... het opstellen van een manifest, dat zou gericht worden aan de leden van Kamer en Senaat. Onze sympathieke confraters schijnen er nog naïeve illusies op na te houden aangaande de praktische waarde van dergelijke manifesten en zij schijnen nog niet tot het besef te zijn gekomen dat alle facta van dien aard slechts druppels zijn in de zee en dadelijk verdwijnen in de menigvuldigheid van dagorden, wenschen en strijdschriften waarmede elk parlementslid dagelijks geplaagd wordt. Die illusie is begrijpelijk. Het ging ook onze Franschsprekende confraters tot nogtoe zoozeer vóór den wind. Zij zijn zoo weinig den zwaren en lastigen strijd gewoon en zij hebben stellig nog niet de ondervinding van de strijders voor het Vlaamsche recht, die, sedert honderd jaar, tienduizenden manifesten aan alle openbare lichamen... te vergeefs hebben aangeboden.

Doch, nu het manifest eenmaal was uitgewerkt, dienden er zoo veel mogelijk handteekeningen verzameld en in de laatste dagen had een actief groepje woonst gekozen in de wandelzaal van het Gerechtshof. Al wie niet al te zeer van vlaamschgezinde gevoelens verdacht was werd dadelijk omringd, bepraat, bezworen en dusdanig bewerkt tot langer aarzelen onbetamelijk bleek en de handteekening verleend werd. Wie niet op het Paleis werd aangetroffen werd thuis bezocht waar, bij vriendschappelijken kout, een weigering des te moeilijker werd.

Wanneer er geestdriftig geteekend werd door het klein aantal dergenen die steeds jubelen telkens hun de gelegenheid geboden wordt hun misprijzen te toonen voor al wat Vlaamsch is, werd er daarentegen gearzeld en gepalaberd door de groote schaar der onverschilligen, die enkel den maatstaf aanleggen van hun eigen belang en die slechts één vrees kennen : te wedden op het verkeerde paard ! En zoo werd er door velen geteekend, 't zij om een patroon te behagen, 't zij om een vriend ter wille te zijn, 't zij om zich voor een of ander doel de sympathie van zeker groepje te verzekeren, 't zij om duizend andere redenen van persoonlijk aard. Wat hebben er velen de folteringen van den twijfel gekend en in hun hart de ontwerpers van het ma-

nifest vervloekt, die hen plaatsten voor dit nieuw dilemma van Pascal : «il faut parier» !

Wanneer het manifest in kwestie al bitter weinig gewicht in de schaal zal leggen, toch is het wel een stuk dat onze aandacht verdient enkel als psychologisch getuigenis van de geesteshouding dergenen die het ontwierpen.

Het lijkt inderdaad, of dit manifest vóór meer dan 50 jaar opgesteld werd en of de ontwerpers zelfs niet een vaag vermoeden hebben van den bitteren kamp, die sedert zooveel jaren wordt geleverd ter verovering van het Vlaamsche Recht. Van de belangrijke taalwetgeving die in de laatste tijden is in voege gekomen op het gebied van onderwijs, bestuur en leger, schijnen de opstellers niet het minste besef te hebben.

Het feit dat ons Parlement in de laatste jaren met overgrote meerderheid, in verschillende allerbelangrijkste wetten, het absoluut éentaalig karakter van het Vlaamsche land, evenals dit van Wallonië, plechtig heeft uitgeroepen, schijnt hun heelemaal te ontsnappen. Onze confraters gaan jaren achteruit en wanneer de parlementsleden door hun vorige stemmingen bevestigden dat het tegen het nationaal belang indruischt in de Vlaamsche gewesten de hegemonie te bestendigen van een bevoorrecht stand die, om zich te onderscheiden van de volksmassa, een vreemde taal spreekt, wordt thans aan diezelfde parlementsleden, door de stellers van het manifest, geleerd, dat hun vorige beslissingen geen zin hebben en dat de in voege zijnde wetten berusten op een beginsel «erroné et qui fait sourire tout homme qui juge sainement».

Zooals vóór 50 jaar beweert het manifest dat in tegenstrijd met het éentaalig Wallonië, Vlaanderen een tweetalig gebied is. Het tegenovergestelde beweren zou zijn «la plus lourde des erreurs de raisonnement et méconnaître un fait qu'on peut énoncer dans une harangue politique mais qu'on ne pourrait maintenir sérieusement devant une assemblée délibérante».

Dat ons Parlement reeds lang al die verouderde sophismen heeft verworpen schijnen onze confraters dus zelfs niet te vermoeden. Wat moeten de parlementsleden, die dit stuk ontvangen, wel denken over den gang van hun redeneering.

Buiten dit eenigszins naïef gedeelte van het manifest, ontwikkelt het factum, dat zeven groote bladzijden gedrukt tekst omvat, hoofdzakelijk de meening dat er geen Vlaamsche grieven bestaan in de rechtsbedeeling en desaan gaande worden langdradige beschouwingen ontwikkeld die volkomen indruischen tegen de bekende waarheid. Deze vinden nog slechts ingang bij diegenen die nooit als Vlaming de vernedering gevoeld hebben die, vóór vele van onze Rechtbanken en Hoven, dengene te beurt valt die in eigen taal zijn zaken wenscht te behandelen.

Wij willen desaan gaande aan de stellers van het manifest slechts één enkele opmerking maken om hun duidelijk te zeggen dat ze volkomen hun tijd verliezen met stil te staan bij heel

de grievenskwestie. Iedereen weet dat de Vlaamsche grieven diep en menigvuldig zijn, doch het weze eens duidelijk verklaard dat zij slechts een gevolg zijn en dat het de Vlamingen er om te doen is, de oorzaak van de grieven te doen verdwijnen, namelijk het onderscheid tusschen de hogere standen en de volksmassa door middel van de taal.

Iedereen zal moeten toegeven dat van het oogenblik dat alle proceduurstukken zouden vertaald worden de meest schreeuwende materiele grieven zouden verdwijnen, toch zou dergelijk voorstel door alle Vlamingen met verontwaardiging verworpen worden, juist omdat die grievenskwestie geen hoofdzaak is. Waar het om gaat is enkel en alleen dat in het Vlaamsche land, zooals in elke normale gemeenschap, er geen kloof zou bestaan tusschen rijken en geleerden die Fransch spreken en heel de massa van het volk dat enkel zijn eigen taal kent, dat het zou uit zijn met dit wanbegrip dat alle hooger geestesleven, alle verrijnde beschaving slechts mogelijk is door middel van de Fransche taal.

Dat een Vlaamsche boer een Fransche dagvaarding ontvangt, die hij niet verstaat, is natuurlijk onverdraaglijk, maar zulks is slechts een bijkomstigheid. Doch dat heel onze rechtslitteratuur, heel onze rechtspraak, al onze rechtswetenschappelijke tijdschriften alsook de omgangstaal van de meeste onzer magistraten zuiver Fransch zijn, dit stempelt den Vlaamschen jurist tot een minderwaardige, die enkel geduld wordt, doch die niet deelachtig is aan het wezen zelf van het rechtsleven in zijn eigen streek. Die toestand is nu stilaan aan 't veranderen en om dit alles ten gronde te hervormen gaat de strijd. Niet op het herstellen van grieven komt het aan, doch op de schepping van een hooge Vlaamsche cultuur. Dit idealisme heeft aan zoo vele van de schoonste karakters tusschen de Vlaamsche juristen den moed en de kracht gegeven om, met opoffering van alle persoonlijke belangen, sedert jaren reeds, vóór alle rechtbanken te pleiten in eigen taal. Hun streven steunde enkel op de kracht van het ideaal.

Dit idealisme missen wij zoozeer in het manifest van de Antwerpsche « Jeune Barreau ». Enkel practische overwegingen worden ten beste gegeven, enkel privaats belang komt ter sprake en het geheel is niets anders dan een lamento over de « periode de survivance » die nog aan de Fransche pleidooi in 't Vlaamsche land wordt toegekend. Hoe eng en hoe klein dit persoonlijk egoïsme tegenover de hooge waarden waarop de Vlaamsche beweging

steunt: het sociaal en cultureel belang der Vlaamsche gemeenschap!

De stellers van dit manifest zullen ons natuurlijk op dit terrein niet volgen. Zij staan op een ander plan dan wij. De verdediging van voorrechten is hun eenige bekommernis. Van al de heerlijke, levenwekkende gedachten die de Vlaamsche jeugd bezielen, van heel de liefdevolle geestdrift waarmee wij de gave Vlaamsche culturele gemeenschap willen opbouwen, begrijpen zij ten slotte niets. Dat zulks het geval was wisten wij reeds lang; het manifest dat zoopas verspreid werd bevestigt slechts dat onze confraters zoo verward zijn in hun vooroordeelen, dat ook de meest onweerstaanbare gedachtenstroomingen hun geest volkomen onverschillig laten.

Hoe betreurenswaardig ook, toch heeft dit phenomeen ons niet te verbazen. Hetgeen gebeurt, is slechts de herhaling van wat reeds in 't verleden geschiedde. Wanneer in het jaar 1888 in het Parlement de wet besproken werd op het gebruik der Vlaamsche taal in strafzaken, achtten ook een reeks Antwerpsche confraters het noodig een stuk te zenden aan de Kamer waarin zij beweerden dat er geen Vlaamsche grieven bestonden en waarin zij zich hardnekkig verzetten tegen de ontworpen regeling. Dit manifest is natuurlijk volkomen zonder invloed gebleven en heeft het tot stand komen der wet van 1889 geenszins verhinderd. Doch het is misschien wel van belang voor de confraters, die de meening toegedaan zijn dat zij in dit jaar dezelfde houding dienden aan te nemen als de stellers van het manifest van 1888, te vernemen hoe deze laatste enkele jaren nadien beoordeeld werden door een zoo hoogstaand man als wijlen Professor Paul Fredericq, een mensch van zoo vurige vaderlandsliefde, van zoo gematigde gedachte en van zooveel gezond verstand. In zijn « Schets eener Geschiedenis der Vlaamsche Beweging » (deel II, blz. 9) spreekt hij over het manifest van 1888 en noemt hij het « een beschamend stuk der franschgezinde advocaten van Antwerpen, waarin zij zich tegen de voorgestelde taalwet verklaarden ».

Dit was dus, vóór 45 jaar reeds, het oordeel van Prof. Paul Fredericq over een document volstrekt gelijkaardig aan datgene, dat thans verspreid wordt.

Wij kunnen slechts onze confraters, die het stuk onderteekenden, ter overweging geven hoe de groote Paul Fredericq in dezen tijd hun manifest wel zou bestempelen!

DE REDACTIE.

VLAAMSCH CONFERENTIE DER BALIE VAN ANTWERPEN

Plechtige Openingszitting

De Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen mocht zich, ter gelegenheid harer plechtige openingszitting van 14 October l.l., verheugen in een schitterende opkomst. De ruime Assisenzaal was met een select publiek gevuld, toen het bestuur op het verhoog verscheen, gevolgd door een uitgelezen schaar notabiliteiten, waaronder: Mter Leclef, stafhouder, Mter Lebon, eere-voorzitter der Conferentie en voorzitter van den Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden, Staatsminister Segers, M. Moreels, d.d. voorzitter van de Rechtbank van eersten aanleg, M. Diercxens, gewezen voorzitter der rechtbank van eersten aanleg, en talrijke rechters, M. De Schepper, Procureur des Konings en meerdere substituten, M. Sasse, voorzitter der Handelsrechtbank, M. Baetens, Hoofdreferendaris, M. Meulepas, krijgsauditeur, de leden van den Tuchtraad der Balie en de afgevaardigde der zuster-conferenties.

Na het belangstellend publiek van harte welkom te hebben geheeten, bracht de Voorzitter der Conferentie, Mter Van der Planken, een diep-gevoelde hulde aan zijn voorganger, Mter Hillen, wiens vooruitstrevende plannen verleden jaar in de war werden gestuurd door een zware ziekte, welke hem onverwachts trof en hem sindsdien van zijn talrijke vrienden verwijderd houdt. De hartgrondigste wenschen van grondig herstel werden hem toegericht en de hoop werd uitgesproken hem in de loop van dit rechterlijk jaar terug in ons midden te mogen verwelkomen.

Daarop begroette de Voorzitter de glorende

dageraad van de vervlaamsching van ons rechterlijk leven. Wij vertrouwen, zoo verkondigde hij, dat onze volksvertegenwoordigers en senatoren met beslistheid elk voorstel zullen afwijzen dat er op gericht zou zijn afbreuk te doen aan de gaafheid onzer Vlaamsche Cultuur. De magistraten onzer Handelsrechtbank hebben de sleepende tusschenkomst van den wetgever niet langer blijven verbeiden en gingen kranig de wet voorop. Onze dank en onze bewondering weze hun ruimschoots toebedacht.

Na een schitterende slotrede over den voorrang van het Recht, welke in deze tijden van zegevierend geweld, door ons, juristen, dient hooggehouden, verleende hij het woord aan Mter Alfred Roelens, welke, in een merkwaardige feestrede, betiteld: « Ik zweer de waarheid te zeggen... » en hierna in extenso weergegeven, getuigenis aflegde van de broosheid van het rechterlijk getuigenverhoor. Hij ontleepte op meesterlijke wijze de menigvuldige physiologische, psychologische en pathologische invloeden, die van aard zijn de waarheid welke door de getuigen ter terechtzitting wordt voorgehouden, te verminken. Hij verwacht dan ook enkel heil van de uitbreiding der culturele ontwikkeling en de verscherping der moraliteit van de getuigen.

Deze keurig-voorgedragen rede oogstte geweldigen bijval. De stafhouder, Mter Leclef, verklaarde zich gelukkig hulde te kunnen brengen aan den redenaar die zijn onderwerp zoo alzijdig had uitgediept en toegelicht. Te dier

gelegenheid prees hij naar waarde zoowel de voorzichtigheid van den wetgever, die in burgerlijke zaken het bewijs bij middel van getuigen een zeer beperkte plaats heeft in geruimd als de strekking van de handelsrechtbanken om, in dezen tijd van verplicht onderwijs, de getuigenissen in de mate van het mogelijke uit te schakelen. Tevens wees hij er op dat in strafzaken de eenige getuige in graad van beroep slechts de griffier is die in eersten aanleg de getuigenissen heeft opgenomen, hoewel hij, niet minder dan de getuigen zelf, onderhevig is aan de ontelbare invloeden, die aan de waarde der getuigenissen in het algemeen afbreuk doen. Eindelijk herdacht hij den overleden confraters, Mters Van den Broeck, De Decker, Yseux en Gevers, vier werkers die, als weinigen, aan hun beroep gehecht waren en al goedgevoeld door het leven gingen.

Het feestmaal had plaats in de zaal De Boeck, waar een honderdtal joviaal-gestemde genoodigden zich te goed deden aan spijs en drank. Onze voorzitter had leuke momenten en de stafhouder, Mter Leclef, wist zijn speech op schitterende wijze aan te passen aan de stemming der confraters. Mter Lebon herdacht Dolf Pauwels, de pionier der vervlaamsching van het gerecht en bracht hulde aan de Vlaamsche

Jeugd, die zich zoo dapper en kranig weet te weren. Namens de zuster-conferenties bracht Mter Van Overbeke, van Brussel, een pathetische hulde aan de Sinjoren, die op de voorste bres staan in den strijd voor de vervlaamsching van het gerecht. Mter Donnet sprak een toast namens de « Conférence du jeune barreau ». Mter Bauss, de reeks der speechen afsluitend, gaf blijk van frisch optimisme en jeugdigen overmoed.

De revuisten, Mters Bossyns, F. Matheesens en Van Cuyck, zwoeren op hunne beurt de waarheid te zullen zeggen. Hunne liederen en puntlichten sprekenden van humor en brachten op pittige wijze de koddigste gebeurtenissen van het verlopen rechterlijk jaar in zoete herinnering. De traditioneele slachtoffers werden in een nieuwerwetsch harlekijnpak gestoken en de uitgelaten confraters slurpten gretig al de opgedichte guitigheden op.

Zoo eindigde deze heuglijken dag, welke het bewijs bracht dat de Balie van Antwerpen, vol ernst en tevens vol levenslust, paraat staat om in dichte geleerden op te stappen ter verovering eener gezonde rechtsbedeeling in Vlaanderen.

Goed Heil, de Vlaamsche Conferentie!

F. D.

DE VERVLAAMSCHING van het GERECHT

Dagorde van het Vlaamsche Pleitgenootschap der Brusselsche Balie

Het is ons een groot genoegen hieronder de flinke en krachtige dagorde te kunnen afdrukken die aangenomen is geworden door het Bestuur van het Vlaamsch Pleitgenootschap der Brusselsche Balie.

* * *

Het Bestuur van het Vlaamsch Pleitgenootschap van de Brusselsche Balie, op 17 October 1933, in buitengewone vergadering bijeen, naar aanleiding van de eerlang te houden bespreking van de taalregeling in gerechtszaken in de Kamer van Volksvertegenwoordigers;

Verklaart dat van de wetgevende Macht — alleen vertegenwoordigend de Natie (Art. 25-26-23 Grondwet) — wordt verwacht dat onverwijld en radicaal, een eind worde gesteld aan de verdrukking van de Vlaamsche bevolking, overgrootte meerderheid van de Belgische Staatsburgers — verdrukking die meer dan honderd jaar heeft geduurd ten gevolge van onrechtvaardige taaltoestanden en de taalontkennende heerschende;

Betreurt zijn instemming niet te kunnen betuigen met de verslagen uitgebracht door de Commissiën, ingesteld op 17 Maart 1930 en 27 Maart 1933 door den Raad der Orde, waaronder zich geen enkel met het Vlaamsche volk voelende en denkende advocaat bevond; eraan herinnerend dat het verslag van 10 Mei 1933 aanleiding heeft gegeven tot een antwoord, geteekend door zijn Voorzitter en verschenen in « Le Journal des Tribunaux » van 28 Mei 1933;

Verklaart dat de Vlaamsche Advocaten, die honderd jaar lang, daartoe gebonden door hun beroepsdeed, met onderdrukte verontwaardiging den eerbied voor onrechtvaardige wetten hebben volgehouden, met geestdrift den dag begroeten waarop de Belgische Wetgeving beter de eenvoudigste begrippen van de rechtvaardigheid zal huldigen in een diepdoordachte wet waarbij welkdanige misbruiken onmogelijk worden gemaakt;

Het Bestuur van het Vlaamsch Pleitgenootschap bij gelegenheid van deze zeer uitzonderlijke omstandigheid:

Herdenkend de redevoering van den heer Pro-Stafhouder Mr Soudan bij de plechtige openingszitting van het Vlaamsch Pleitgenootschap den 10 December 1932 in de zaal der plechtige vergaderingen van het Verbrekingshof, en bepaaldelijk het woord; dat de zending van voornoemd genootschap is: « Aan de Vlaamsche Taal in dit Paleis de plaats te geven waarop zij recht heeft »;

In de overtuiging dat het Vlaamsch Pleitgenootschap — beroepsorganisatie door de Balie-Overheid erkend — zich steeds van zijn plicht heeft gekwetend, en dat de Vlaamsche advocaten aan de Balie van Brussel bijzondere diensten hebben bewezen door schier alleen de verdediging der belangen van de overtalrijke Vlaamsche behoeftigen op zich te nemen, en te kunnen handhaven;

Overwegend dat over 't algemeen in het Gerecht en de in de gerechtelijke diensten de gelijkheid van de twee nationale talen meer en meer wordt nagestreefd;

Stelt vast dat de Fransche taal de uitsluitende taal is van de Balie van Brussel;

Verklaart dat de Vlaamsche advocaten van de Balie van Brussel zich uit dien hoofde in hun taalwaardigheid en burgerlijke gelijkheid gekrenkt voelen;

Doet plechtig een beroep op den rechtvaardigheidszin van den heer Stafhouder en van den Raad van de Orde opdat de groote Balie van Brussel bestaande uit Vlaamschsprekende en Franschsprekende advocaten, de twee nationale talen in de uitingen van het beroepsleven op denzelfden voet van gelijkheid worden gesteld.

Namens het Bestuur:

De Voorzitter, De Schrijver,
get. J. VAN OVERBEKE. get. PEEREBOOM.

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

9^e KAMER — 4 OCTOBER 1933

Voorzitter: M. De Landtsheer.
Raadsheeren: M.M. Simon en Van der Heyde.
Adv. Generaal: M. Lepage.

AANSPRAKELIJKHEID. — VERSCEIDENE DADERS. — VERPLICHTING IN SOLIDIUM. — VOORWAARDE.

Telkens de samenloop van verschillende feiten respectievelijk begaan door verscheidene personen noodzakelijk is geweest voor het plegen eener schadeberokkende daad, maar dat nochtans elk van die fouten dient beschouwd als de oorzaak van geheel de schade, is elk der schuldige personen gehouden tot de volledige herstelling der schade.

O. M. en David Bruh t/ Vereecke en Janssens.

Aangezien de beroepen regelmatig zijn; Aangezien de betichting ten laste van Janssens Frans alleen bewezen is gebleven door het voor het Hof gedane onderzoek;

Aangezien de straf, door den eersten rechter uitgesproken billijk is;

Wat betreft de burgerlijke vordering:

Aangezien de eerste rechter de reeds geledene stoffelijke schade billijk heeft beraamd; Aangezien de vergoeding toegekend voor de zedelijke schade aan de burgerlijke partij veroorzaakt niet evenredig is aan de uitgestane pijn en smart, en dient gebracht te worden op de somme van 15.000 frank;

Aangezien terecht de eerste rechter, alvorens wijder uitspraak te doen Dr med. Van Deuren als expert heeft benoemd en dezes opdracht naar behoort heeft vastgesteld;

Aangezien telkenmale als de samenloop van onderscheidene fouten respectievelijk begaan door verschillende personen noodig is geweest tot het plegen van de schadelijke daad, maar dat nochtans, zooals in het onderhavig geval, elk van die fouten dient beschouwd als de oorzaak van geheel de schade, elk der schuldige personen, jegens den benadeelden persoon gehouden is tot de volledige herstelling der schade (Brussel, 21 Juni 1930, Pas. 1930, 1,

198) dit onder voorbehoud van het eventueel verhaal tegen de andere aansprakelijke personen ;

Aangezien diensvolgelingen de eerste rechter ten onrechte heeft beslist dat betichte Janssens maar voor de helft de verantwoordelijkheid van het ongeval moet dragen ;

Om deze redenen :

Het Hof, beslissende op tegenspraak, doet het vonnis waarvan beroep te niet wat betreft de raming der zedelijke schade en de vaststelling der uitgestrektheid van de burgerlijke verantwoordelijkheid van betichte Janssens ;

Het bestreden vonnis dienaangaande verbeterende : zegt in rechte dat betichte Janssens verantwoordelijk is voor geheel de schade aan de burgerlijke partij veroorzaakt ; diensvolgens veroordeelt hem te betalen aan de burgerlijke partij ten titel van vergoeding der reeds geleden stoffelijke en zedelijke schade de somme van 31.091 fr. met de vergoedende intresten van af 13 Augustus 1932 tot op 22 Juni 1933, dag waarop Bruh zich burgerlijke partij heeft gesteld en met de gerechtelijke intresten van af laatst gemelden dag tot op den dag der betaling ;

En gezien de wetsbepalingen in het vonnis a quo aangehaald ;

Bevestigt de overige beschikkingen van het bestreden vonnis, verwijst de burgerlijke partij in de kosten veroorzaakt door het beroep ingesteld tegen Vereecke ;

Verwijst Janssens in het overige der kosten van beroep, deze jegens den Staat beloopende 85,19 fr. ;

Zegt dat de lijfswang, uitgesproken voor de kosten jegens den Staat in eerste aanleg, insgelijks toepasselijk is op deze van beroep.

BURGERLIJKE RECHTBANK VAN ANTWERPEN.

KORTGEDING.

Voorzitter : M. Diercxsens.
Pl. : Mters H. De Jongh en J. De Smedt.

NOTARIS. — PHOTOGRAPHISCHE OPNAME VAN MINUUT. — RECHT DER BELANGHEBBENDE PARTIJEN.

De belanghebbende partijen in een geding betreffende de geldigheid van een testament, mogen van den notaris die de minuut bewaart, een fotografische afdruk van deze minuut eischen.

In geval van weigering van den notaris, is de voorzitter der Rechtbank van eerste aanleg, zetelend in kortgeding, bevoegd om bij bevel de noodige toelating te geven.

Lys en cons. t/ notaris L. V. D. W.

Gehoord de partijen in hunne middelen ;

Gezien de dagvaardingsakte :

Aangezien de aanleggers, alle belanghebbende partijen in het geding dat voor de rechtbank hangend is, betreffende de geldigheid van het testament van dame N. hen als algemeene legatarissen aanstellende ;

Aangezien in die hoedanigheid zij gerechtigd zijn aan den notaris, verweerder in zake, houder en bewaarder der minuut van het testament een expeditie of afschrift te vragen van de akte (art. 839 van het Wetboek van burgerlijke Rechtspleging).

Aangezien verweerder den eisch betwist, om reden dat het afleveren van het afschrift zooals het wordt gevraagd, niet van hem als openbaar ambtenaar zou uitgaan, maar zou genomen worden bij middel van eene wetenschappelijke bewerking door eene photographische overbrenging ;

Aangezien deze overzettingsbewerking thans standvastig en algemeen wordt benutigd op alle wetenschappelijk gebied ;

Aangezien deze overbrenging thans kan bekomen worden zonder het oorspronkelijk stuk te schaden door ontaarding of bederf ;

Aangezien dat de voorwaarden hieraan aangehaald van aard zijn te dien opzichte al de gewenschte waarborgen te geven en alle rechten en verantwoordelijkheid van den verweerder eerbiedigend. (Beltjens, Code de procédure Civile, art. 839, N° 3bis ; Garsonnet, uitg. 1903, deel VII, N° 2577, blz. 20, nota 20) ;

Aangezien verweerder tegenover de aanleggers niet een volstreekte weigering heeft geplaatst, maar alleenlijk heeft gevraagd zich door eene rechterlijke beslissing te laten dekken ; dat er dus geen grond toe is de kosten ten zijnen laste te leggen (art. 843 Wetboek van Burgerlijke Rechtspleging).

Om deze redenen :

Wij, Voorzitter, zetelende in Kortgeding, voorloopig uitspraak doende :

Machtigen de aanleggers over te gaan tot eene photographische opname door een lichtteekenaar, ter keuze van den notaris, zooniet door Delville Jozef, lichtteekenaar, Kammenstraat, 95, door ons aangesteld, der twee eigenhandige testamenten d.d. 17 Juli 1929 en 29 Juli 1914, van wijlen dame N. en tusschen de minuten van verweerder neergelegd ;

Zeggen dat de photographische opname geschieden zal ter studie van verweerder of in den tuin aan zijne studie gehecht, in zijne tegenwoordigheid onder zijne leiding en zonder afstand der minuut ;

Zeggen dat er slechts vier exemplaren van

de foto zullen getrokken worden en het cliché aan den verweerder zal overhandigd worden ;

Veroordeelen aanleggers tot de kosten van het gedring ;

Gezien de volstreekte noodzakelijkheid zeggen dat ons bevel uitvoerbaar is op minuut en voor de boekstelling ;

Vertrouwen de minuut van het tegenwoordig bevel toe tegen ontvangstbewijs aan deurwaarder Maes van Antwerpen, voor eenen termijn van vijf dagen.

NOTA : De betwisting, in het bovenstaande bevel beslecht, komt thans veelzeld zelden voor, sinds de bekende arresten der Hoven van Beroep te Caen d.d. 29 Juli 1879 (rev. prat. not. 1880, p. 253) en te Toulouse d.d. 14 November 1892 (Rev. prat. 1893, 158), later ook bijgetreden door onze rechtspraak (Dendermonde 26-2-09, Rev. prat. 1909-405 ; Luik 9-12-20 Rev. Prat. Not. 1921,87) en Schicks en Van Isterbeek, Traité form. de la prat. not. t. I. p. 399, N° 20), erkent de algemeenheid der notariën zonder moeilijkheden aan de belanghebbende partijen het recht toe een photographische afbeelding te nemen van een der door hen bewaarde minuten.

Waarop steunt dit recht ? De redenen aangegeven zijn verscheiden. Zoo wordt er terecht aangegeven dat geen enkele wetsbepaling het photographieeren eener minuut verbiedt. (Arrest Caen infra). Het art. 21 der wet van 25 ventose jaar XI, waarbij recht om grosse uitgifte en kopij van de bewaarde minuten aan de notaris erkend wordt is niet limitatief. (Schiecks, op cit., ibid.).

Nadruk wordt er gelegd op het groot nut der photographische afbeelding van olographische testamenten in geval van betwistingen. (Bevel Dendermonde en Arrest Toulouse, supra). De mededeeling eener photographie laat toe de ingewikkelde procedure voor het mededeelen der minuten zelf (art. 22 en volg. der wet van ventose jaar XI) te vermijden en bezorgt een spoediger en goedkoper oplossing. Daartoe bij te dragen schijnt toch niet te liggen buiten de taak van een openbaar ambtenaar. Anderzijds schaaft de opname aan niemand, noch aan de belanghebbende partijen, noch aan den notaris, verantwoordelijk voor de gaafheid en ongeschondenheid der minuut.

Al de hooger vermelde hoven, rechtbanken en rechtschrijvers, doen opmerken, dat de fotografie een meer volmaakt vorm is van de « copie figurée » van art. 22 der wet van ventose en bijgevolg zeker niet als ongeoorloofd te beschouwen, vermits volgens de inzichten van den wetgever de « copie figurée » een zoo getrouw mogelijke weergave van het origineel zijn moet.

Vooraf echter wordt dit recht op het photographieeren der minuut teruggebracht tot het eigendomsrecht der belanghebbende op de minuut zelf. (Voor het olographische testament, Dendermonde, supra ; Brussel 8-2-97, Pas. 11 266 ; Schicks en Van Isterbeek ; Beltjens, Proc. civ. art. 839, N° 3bis). De belanghebbenden of partijen eener akte, hunne erfenamen en rechtbehebden, mogen steeds, zonder rechterlijke machtiging, bij uitzonderingen van derden, kennis nemen eener minuut. Zij zijn eigenaar der minuut en mogen ze onderzoeken en benutten mits er geen verboden gebruik van te maken en de ongeschonden bewaring er van verzekerd weze voor den notaris, bewaarder derzelve. Deze rechten mogen zij persoonlijk uitoefenen of door tusschenkomst van een lasthebber.

In het licht dezer beschouwingen schijnt het dan ook ongeoorloofd aan den belanghebbenden het nemen eener foto te weigeren.

In het onderhavige geval — en het bevel zinspeelt er op — scheen de notaris alleen zijn verantwoordelijkheid door een bevel van den voorzitter in kortgeding te willen dekken. Vandaar ook dat de kosten ten laste der winnende partij gelegd worden.

Was die houding en die vrees voor verantwoordelijkheid verrechtvaardigd ? In andere woorden, is de tusschenkomst der rechtbank of ten minste van den Voorzitter vereischt voorafgaandelijk aan het nemen der photographie. Deze toelating wordt alleen vereischt voor een derden die inzage eener akte nemen wil waarin hij nog partij noch belanghebbende is en voor de partij die afschrift eener niet geboekte of zelfs onvolkomen gebleven akte bekomen wil.

Vermits het nemen eener photo als een recht moet beschouwd worden, kan de uitoefening er van dan ook niet uit zijn aard aan een rechterlijke toelating onderworpen zijn.

Zeker, wanneer de notaris-bewaarder der minuut, de uitoefening van het recht weigert, moet het geschil wel aan den Voorzitter der rechtbank, zetelende in kortgeding, onderworpen worden. (Art. 843, B. R., pl.).

Doorgaans zal ten andere het geschil van hoogerdringende aard zijn en de weerstand van den notaris een zuivere feitelijkheid daartstellen, zoodat de voorzitter zetelende in kortgeding, ook omwille hiervan bevoegd zijn zou.

Hieruit moet dan ook afgeleid worden, dat de notaris, in het ongelijk gesteld door den voorzitter, tot de kosten moet veroordeeld worden als ieder pleiter, die het onderspit delft. (Arrest Caen supra, Contra, Bevel van Antwerpen).

Zijn vrees voor verantwoordelijkheid, voortspruitend uit onwetendheid, mag niet als verontschuldiging gelden.

Alleen mag de notaris alle waarborgen eischen welke hij nuttig vinden zou voor de bewaring der minuut. Terecht zou hij het photographieeren verbieden, wanneer hij desbetreffende niet alle waarborgen bekomen zou.

Vandaar de voorschriften gewoonlijk door den Voorzitter uitgevaardigd, zooals in het gecommen-teerde bevel.

E. O.

HANDELSRECHTBANK TE BRUGGE.

13 JULI 1933.

Ref. : M. Edw. Maertens.
PPL. : Mters De Vestel en Ancot.

LEENING. — AFWEZIGHEID VAN BEDING NOPEN TIJDSTIP DER TERUGGAVE. — ART. 1900 B. W. — INACHTNEMING DER VOORWAARDEN EN OMSTANDIGHEDEN DER LEENING.

Wanneer het tijdstip der teruggave van geleende gelden niet bepaald werd, moet de rechter in toepassing van art. 1900 van het B. W. de omstandigheden en voorwaarden in acht nemen in de welke de leening aangegaan werd.

Herzele-Denys t/ D'Hoest.

Gezien het afschrift van de huwelijksvereenkomst, verleden door notaris Soenen, te Ruddervoorde, op 6 Maart 1933 ;

Aangezien eischers bewezen hebben dat zij gehuwd zijn onder het beheer van de algeene gemeenschap van goederen ;

Dat deze hoedanigheid niet betwist wordt en dat verweerder bekend dat eischer bekwaam is om deze vordering in te spannen.

Ten gronde :

Aangezien verweerder bekend dat hij de geleende som verschuldigd is aan beide eischers ; doch dat hij beweert dat de leening slechts terugbetaalbaar was volgens zijn vermogen met jaarlijksche afkortingen ;

Dat hij vraagt dat hem de aanvullende eed zou opgelegd worden over het bestaan van dit beding, zooniet dat de rechtbank op voet van het art. 1900 B. W. zou toelaten de terugbetaling te doen met jaarlijksche afkortingen.

Aangezien verweerder tijdens de leening verklaard heeft dat de leening dienen moest tot waarborgen van de betaling van den huurprijs van zijn hotel ; dat eischers zulks niet bestrijden ;

Aangezien het art. 1901 B. W. niet kan ingeroepen worden daar het niet bewezen is dat de schuldenaar mocht teruggeven wanneer het hem mogelijk was ;

Dat de voorwaarden, door art. 1367 gesteld, voor het opleggen van den aanvullenden eed, niet vervuld zijn ;

Aangezien, volgens art. 1900 de rechter de onmiddellijke terugbetaling mag bevelen of een uitstel van betaling verlenen naarvolgens de omstandigheden ;

Dat de rechter bij deze beslissing de beweegredenen van den ontleener bij het aangaan van de leening moet in acht nemen, op voorwaarde dat de geldschiet deze beweegredenen kende ;

Aangezien de geldschiet op voorhand wist dat de leening moest dienen als waarborg voor den verhuurder en dat de verweerder geen belang had de leening te doen, indien hij tot een dadelijke terugbetaling kon gedwongen worden korten tijd na de leening ; dat het nochtans niet rechtvaardig ware aan eischers de vrije beschikking over hun kapitaal te ontzeggen gedurende gansch den tijd van de verhuring, of hun slechts geringe en jaarlijksche afkortingen toe te staan, die het herstellen en zelfs het bestaan van hun kapitaal in gevaar zouden brengen ; dat de geleende som te gering is om te dienen als waarborg voor gansch den duurtijd van de verhuring ;

Dat verweerder slechts moet beschikken over den noodigen tijd om door eigen werk het noodige geld te winnen ;

Aangezien verweerder na het eerste seizoen geld genoeg moet gewonnen hebben om de helft van het ontleende kapitaal terug te geven en de wederhelft op het einde van het tweede seizoen ;

Aangezien partijen verklaren dat de kroozen betaald werden tot 28 Maart 1932, dat eischers hunne vordering verminderen op de hoofdsom vermeerderd met 280,34 kroozen ;

Om deze redenen :

De rechtbank, bij verwerping van alle ruimere of tegenstrijdige besluiten ;

Veroordelt verweerder : 1.) tot de onmiddellijke terugbetaling van 13.000 fr. geleend geld aan eischers ; 2.) tot de terugbetaling van 13.000 fr. geleend geld aan eischers op 31 Aug. 1933 ;

Met de rechterlijke kroozen sedert 28 Maart 1933, en tot de gedingkosten.

Vonnis uitvoerbaar bij voorraad en zonder borg, niettegenstaande elk verhaal.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE MECHELEN

30 DECEMBER 1931.

Voorzitter : M. Alen.
Pleiters : Mters A. Olbrechts en De Ridder.

SCHEIDSMUUR. — OVERNAME. — VERSTEVIGINGSWERKEN. — DRAGEN DER KOSTEN.

De gebuur, die een scheidsmuur in gebruik neemt, moet deze overnemen zooals de eigenaar hem gebouwd heeft en in den staat waarin hij zich bevindt. Indien de overnemer, om zijn bouw op den scheidsmuur te kunnen laten rusten, verstevigingswerken aan dezen muur heeft moeten laten uitvoeren, vallen deze werken uitsluitend ten zijnen laste.

De W... t/ Derk...

Gezien het tusschenvonnis in zake geveld op 9 December 1930, in regelmatig vorm verleend ;

Aangezien de aangestelde deskundige er toe besluit dat verweerder aan aanlegger zou verschuldigd zijn een som van 4988 fr. in plaats van de geverge 5613 fr. ;

Aangezien verweerder opwerpt dat de deskundige geen rekening zou gehouden hebben van de door verweerder uitgevoerde verstevigingswerken om gebruik te kunnen maken van den betwisten muur, waarvan hij de kosten zou willen ten laste leggen van aanlegger ;

Aangezien verweerder niet ter plaatse is verschenen om zijne opmerkingen te doen gel-

den op het oogenblik van het deskundig onderzoek ; dat het ten andere ter zake onverschillig is of verweerder al dan niet verstevigingswerken van zijnen kant heeft doen uitvoeren om zijnen bouw te versterken, daar hij die werken op eigen kosten moest doen en aanlegger alleen ertoe verplicht is het ingebruiknemen van zijn muur, zooals hij door hem is opgericht, te dulden ; dat alzoo de opwerping van verweerder tot een bijkomend en volledig verslag ongegrond is ;

Aangezien de besluiten van het deskundig verslag als gegrond voorkomen ;

Om deze redenen :

De Rechtbank, gehoord in zijn advies den heer Baers, substituut van den Procureur des Konings, zegt den eisch gegrond ten beloope van de som van 4988 fr. ;

Veroordeelt verweerder tot de negen tienden som aan aanlegger, verhoogd met de gerechtelijke intresten ;

Veroordelt verweerder tot de negentiende der kosten, het andere tiende ten laste blijvend van aanlegger.

HANDELSRECHTBANK TE YPER

12 JULI 1933.

Voorzitter : M. Mathon.
Rechters : MM. Heyvaert en Delobel.
Pl. : Mrs Joseph Aerts (Antwerpen) en Van Eyghem (Roesselaere).

RECHTSPLEGING IN BURGERLIJKE EN HANDELSZAKEN. — VERZET. — REDENEN. — NIETIGHEID VAN EXPLOOT.

Een exploit van verzet dat als redenen enkel aangeeft dat « de veroordeeling waartegen verzet niet verrechtvaardigd is », is niet nietig ingevolge artikel 437 van het Wetboek van Burgerlijke rechtspleging, indien het blijkt uit de gedingsstukken dat verweerders op verzet op het oogenblik van de betekening op de hoogte waren van het stelsel van verdediging van den aanlegger op verzet.

Van Britson t/ Jonckheere.

Gezien het vonnis verleend door deze Rechtbank, wijzende in handelszaken, in haar openbare handelszitting van 12 April 1933 ; gezegd vonnis alhier voorgebracht bij expeditie op zegel en geregistreerd ;

Gezien het exploit van verzet in dato van 27 Mei 1933, geregistreerd ;

Gezien de overige stukken van het geding ; Gehoord partijen in hunne middelen en besluiten ;

Aangezien verweerders op verzet, eerst en vooral, ter zake opwerpen, dat volgens artikel 437 van het Wetboek van Burgerlijke rechtspleging, het exploit van verzet, bij gemis aan motiveerbare nietig dient verklaard te worden ;

Aangezien wel is waar voornoemde dagvaarding enkel als reden van verzet opgeeft : « dat de veroordeeling waartegen verzet niet verrechtvaardigd is » doch dat niet tevens blijkt uit de medegegeelde gedingsstukken dat verweerders op verzet toen het exploit van verzet hen werd betekend reeds voldoende op de hoogte waren van het stelsel van verdediging dat V. B., tot staving van zijn verzet, ging uiteenzetten, dat namelijk deze ging staande houden « slechts onder opschorsende voorwaarde te hebben gecontracteerd » ;

Aangezien in dusdanig geval rechtspraak en rechtsneer het eens zijn om tot de geldigheid van het exploit van verzet te besluiten (zie Brussel, 26 Januari 1870. — Pas. 1870, II - 46) ; Aangezien diensvolgens kwestieus exploit geldig is en dat ondernavig verzet regelmatig is in den vorm en dus ontvankelijk voorkomt ;

Ten gronde :

Aangezien, zooals reeds werd aangehaald, eischer op verzet beweert dat de bestelling van litigieuze carrosserie slechts door hem onder de opschorsende voorwaarde van betwisting zou gedaan zijn geweest en dat deze voorwaarde, ter zake nooit werd verwezenlijkt ;

Aangezien de medegegeelde gedingsstukken nochtans, ten klaarste, doen uitschijnen dat er in onderhavig geval, van geen verbintenis, onder opschorsende voorwaarde kan sprake zijn, dat immers, het ontegensprekelijk bewezen is dat de aanlegger op verzet zich onvoorwaardelijk tegenover de gebroeders De Jonckheere, verbonden heeft levering te nemen van een carrosserie voor autocar met achttien zitplaatsen, dit, mits den prijs van 42.500 fr. ;

Aangezien verders het niet betwist wordt dat de aanlegger op verzet altijd geweigerd heeft van de kwestieuze carrosserie levering te nemen ; dat diensvolgens de litigieuze koopovereenkomst ten nadeele van V. B. dient verbroken ;

Aangezien nochtans deze ten stelligste betwist dat de schade geleden door de aanleggers de 12.000 fr. bereikt ; Aangezien een deskundig onderzoek alleen van aard is uit te wijzen welke schade, door werkelijk verlies en gemis aan winst, de gebroeders De J., door de onrechtmatige handelingen van V. B. ondergaan hebben ;

Om deze redenen :

De Rechtbank, wijzende in handelszaken, alle verdere of tegenstrijdige besluiten verwer-

pende, verklaart het verzet onvankelijk en opnieuw vonnissende ten gronde, verklaart de litigieuze koopovereenkomst verbroken, ten naedele van den aanlegger op verzet en alvorens op de vraag tot schadevergoeding uitspraak te doen, benoemt als deskundige...

VREDEGERECHT DUFFEL

18 JANUARI 1933.

Vrederechter: M. Berlage.

HUUR. — OPZEG. — ONREGELMATIGHEID. — VERBETERING NIET MOGELIJK TER ZITTING.

Een onregelmatige opzeg kan niet ter zitting verbeterd worden daar deze nieuwe opzeg niet zou gegeven zijn volgens de wet.

V. H. t/ H.

Gezien de daging;

Gehoord partijen in hunne middelen;

Aangezien de opzeg weeskwestie gegeven bij geboekte akte van deurwaarder Ceulemans ter standplaats Lier, dato 19 Maart 1931 tegen den 1 October 1931, onregelmatig is;

Dat deze opzeg ter zitting niet kan verbeterd door eene daging den gegeven termijn tot 1 October 1933 verlengende, deze nieuwe opzeg niet gegeven zijnde volgens de wet;

Om deze redenen:

Alle andere vragen of besluiten afwijzende, wijst de rechtbank aanlegster op wederspraak af van hare vraag met de kosten van dit proces tot heden getaxeerd op 83,10 fr. haar tot last.

NOTA: Zie bevestiging in beroep hieronder.

RECHTBANK VAN EERSTEN AANLEG TE MECHELEN

26 JUNI 1933

BEROEP DER VORIGE ZAAK

Gezien in regelmatigigen vorm overlegd het vonnis waartegen beroep door het Vredegerrecht van Duffel verleend op 18 Januari 1933, alsook de akte van beroep van 23 Februari i.l.; Aangezien beroepsters eisch strekt tot het hooren geldig verklaren vanaf 1 October 1933 den opzeg dien zij aan haar huurder, den beroepene, heeft laten betekenen op 19 Maart 1931 tegen 1 October 1931;

Aangezien elke akte dient verstaan en verklaard in den zin waarin zij werd opgesteld; dat dus de opzeg tegen een bepaalden datum gegeven niet mag aanzien worden als toepasselijk op een lateren datum of een langeren termijn;

Dat zelfs dusdanige opzeg niet eens kan geldig gemaakt worden door te betekenen dat men als uitgangspunt wil geven voor de uitspraak een termijn volgende op dien vastgesteld in de akte van betekening (Baudry-Lacantinerie, droit civil, d. XX, No 1250);

Om deze en andere niet tegenstrijdige redenen van den eersten rechter, ontvangt de rechtbank zetelende in graad van beroep, het beroep en er recht op doende bekrachtigt het vonnis a quo; verwijst beroepster tot de kosten van beide aanleggen.

WERKRECHTERSRAAD VAN ANTWERPEN

KAMER VOOR BEDIENDEN. — 19 JULI 1933.

Voorzitter: M. Rosens.

Rechtskundig bijzitter: Mr. Vlietinck.
Pleiters: Mrs Lambrechts en H. De Jongh.

DIENTCONTRACT. — BETWISTING BETREFFENDE OPZEG. — VERGISSING. — NIETIGHEID. VAN OPZEG. — RECHT VAN DEN PATROON OM TIJDENS EEN NIEUW OPZEGTERMIJN WERKPRESTATIE VAN DEN WERKNEMER TE EISCHEN.

Wanneer een patroon aan een werknemer, ingevolge het arbeidscontract een opzeg van acht dagen heeft gegeven — opzeg die werd aangenomen — doch de werknemer nadien beweert bediende te zijn en recht te hebben op een opzeg van drie maanden, dient er aangenomen dat beide partijen zich vergist hebben en moet bijgevolg den opzeg als niet bestaande worden beschouwd. De patroon aldus verplicht zijnde een nieuwen opzeg van drie maanden te geven heeft het recht te eischen dat gedurende die periode de bediende effectieve dienstprestatie zou leveren.

De Veilder t/ N. M. Biscuits Parein.

Gezien de beslissing der Gemengde Kamer in dato van 14 December 1933 de zaak verzendende naar de Kamer voor Bedienden.

Gehoord de partijen in hunne middelen en besluiten;

Aangezien verweerster den eisch tot schadevergoeding betwist, beweerende dat aanlegger den opzeg van 8 dagen hem den 31 Mei 1932 gegeven, zonder protest noch aanbod van in dienst te blijven heeft aangenomen; dat aldus beide partijen de meening waren toegedaan dat aanlegger werkmans was; dat aanlegger naderhand van opvatting veranderde en aanspraak maakte op de hoedanigheid van bediende en verweerster voor den Raad heeft

doen dagvaarden (22 Juli 1932, datum der klacht, 9 November, datum der daging);

Aangezien, ten gevolge der beslissing van de Gemengde Kamer, beide partijen nopens de wettigheid van een opzeg van 8 dagen gefaald hebbende deze als niet bestaande hoeft te worden beschouwd, om vervangen te worden door een opzeg van 3 maanden, met het recht vanwege den werkgever te eischen dat aanlegger gedurende het termijn van preadvies zijnen arbeid kome leveren;

Aangezien verweerster op grond dezer beschouwingen aanbiedt aanlegger te hernemen voor een tijdperk van 3 maanden;

Om deze redenen,

De Werkrechtensraad, alle andere of tegenstrijdige besluiten verwerpende, geeft akte aan verweerster van haar aanbod en verklaart het voldoende, zegt voor recht dat door de verwezenlijking ervan zij van alle verdere verplichtingen zal ontslagen zijn, wijst aanlegger af van zijnen eisch tot schadevergoeding en veroordeelt elke der beide partijen tot de helft der kosten.

Ingezonden Bijdragen

Het gebruik der talen in gerechtszaken

In een schrijven door Mter P. Struye aan ons blad gericht en opgenomen in ons vorig nummer betwistte onze confrater de cijfers die voorkwamen in het verslag der Kamercommissie. Wij konden dan ook niet beter doen dan aan den verslaggever zijne meening over deze betwisting te vragen. Ziehier:

HET ANTWOORD VAN Mter H. MARCK

Op 14 April 1931, ontving ik, als verslaggever, van den heer Minister van Justitie de lijst der gemeenten van het rechterlijk arrondissement Brussel die, wat betreft het gebruik der talen in strafzaken, als gemeenten met Vlaamsche meerderheid zijn aangeduid.

Dit document zal stellig voor den geachten confrater, Mter Struye, genoegzaam officieel zijn.

Nu, dan: die lijst geeft van de 121 gemeenten van het arrondissement Brussel er 113 op, in andere woorden, duidt 113 gemeenten aan met Vlaamsche meerderheid, allen in dat arrondissement gelegerd.

Mter Struye vindt misschien wel dat er niet zooveel dusdanige gemeenten in het arrondissement Brussel bestaan. Hij vechte die kwestie uit met confrater Paul-Emile Janson. In afwachting, houd ik mij aan «de lijst van 14 April 1931» en niet aan de beweringen van Mter Struye. Ik ga verder. Wat heb ik, in mijn verslag, over het bevolkingscijfer van die 113 gemeenten geschreven? Ik heb geschreven «Minstens 113 daarvan (van de 121 gemeenten van het arrondissement Brussel) zijn Vlaamsche gemeenten en hebben eene totale bevolking van rond de 700.000 inwoners». Ik heb dus niet geschreven «700.000 Vlaamschsprekende inwoners» maar wel «700.000 inwoners».

Is dit cijfer juist? Ik heb me de moeite getroost op te zoeken, in het officieel verslag der volkstelling op 31 December 1930 (Moniteur van 13 Mei 1932) — heeft dat voor Mter Struye eenige waarde? — het bevolkingscijfer van elk dier 113 gemeenten en daarna de optelling te maken. En het resultaat? Exactly: 697.972 inwoners.

Kortom, wat ik schreef: «rond de 700.000 inwoners» is juist bevonden! En hier zou ik mogen «stoppen» want ik heb, wat het arrondissement Brussel betreft, in mijn verslag, geen andere statistieken aangehaald dan die welke ik nu kom te bespreken.

Doch vermits ik nu toch bezig ben met cijfer, kan ik daarmee nog wel wat voortgaan.

Ik heb hier, vóór mij, een omzendbrief liggen, d.d. 6 October 1932, die door den toenmaligen Minister van Binnenlandse Zaken van dien tijd, confrater Henri Carton de Tournai, aan al de provinciegouverneurs werd gezonden met het oog op de uitvoering der wet van 28 Juni 1932 op het gebruik der talen in bestuurszaken. Dat is toch wel een waardevol document. Welnu, in dien omzendbrief, vind ik o.m. de lijst der niet-Vlaamsche gemeenten van het arrondissement Brussel, de Brusselsche agglomeratie uitgezonderd. Die lijst is zeer kort want zij bevat slechts twee namen: Bierik (Bierghes) en Sint Renilde (Saintes). Ergo, dus, zij geeft me eene gemeente met Vlaamsche meerderheid meer dan de lijst van den Minister van Justitie n.l. de gemeente Loth die, volgens het verslag der volkstelling — déjà cité — 3.494 inwoners telt, zoodat ik mij, steunende op dien omzendbrief, zou mogen zeggen dat er zijn in het arrondissement Brussel $113 + 1 = 114$ gemeenten met Vlaamsche meerderheid die gezamenlijk eene bevolking hebben van $697.972 + 3.494 = 701.466$ inwoners.

Nu heb ik hier ook nog een ander «precieus document». 't Berust op de gegevens der gemeentebesturen van de Brusselsche agglomeratie, en betreft de «gemeenten met Franschsprekende meerderheid» van het Brusselsche!

Ditmaal zou Mter Struye kunnen meenen dat hij zegepraalt, want uit dit document, voor zoo veel het juist is, blijkt dat, in al de gemeenten van gezegde agglomeratie er eene meerderheid is die gewoonlijk zich van de Fransche taal bedient. Nochtans, bewijst dat zelfde document ook dat in al die gemeenten — behalve Eisene — eene nog groote meerderheid is die heeft verklaard de Nederlandsche taal — of, om de termen van het document over te nemen «le flamand» — te kennen. Zelfs te Brussel, is zulks het geval want die verklaring werd er afgelegd door 125.693 van de 200.433 inwoners, de kinderen onder de twee jaar inbegrepen!

Meent Mter Struye niet dat die bestatiging van eenig belang is bij de beoordeeling van den taaltoestand van een gewest en de wettelijke regeling van het gebruik der talen?

Ik zeg niet dat 125.693 Brusselaars allen éentalige Vlamingen zijn; ik zeg zelfs niet dat zij allen als Vlamingen mogen aanzien worden, maar ik beweer 1° dat een Vlaming die ook Fransch kent daarom niet minder Vlaming blijft, 2° dat, indien al die Vlaamschsprekende menschen geen Vlamingen zijn men zich niet goed kan voorstellen «wat» zij zijn, des te minder dat de Walen mordicus beweren niet bij machte te zijn het Nederlandsch te leeren of, over 't algemeen, het vertikken de kennis van onze taal op te doen; 3° dat tusschen de inwoners van Brussel die zich gewoonlijk van het Fransch bedienen, er heel wat zijn — als 't niet de meerderheid is — die daartoe, om wille van hunne betrekking, volstrekt verplicht zijn maar zoodra zij hunne livree hebben afgelegd en in hunnen familiekring treden of met vrienden en kameraden omgaan, zich nog enkel in het Vlaamsch uitdrukken. En dan wil ik nog niet eens onderzoeken of het Fransch dat al de leden der meerderheid » zeggen te spreken, wel wezenlijk Fransch is!

H. MARCK.

Bibliographie

DE NEDERLANDSCHE TEKST VAN HET BURGERLIJK WETBOEK.

De uitgever L. J. Kryn, te Brussel, die reeds de officieele Nederlandsche wetteksten van de onderscheiden wetboeken uitgaf, zal deze week nog het tweede deel laten verschijnen van het Burgerlijk Wetboek, waarvan hij reeds het eerste deel in het licht zond. Dit tweede deel bevat Boek III, Titels I en II, het behandelend de eigendommen, erfenissen en testamenten.

Met ongeduld wordt deze uitgave verwacht, door notarissen, openbare besturen en rechtsgeleerden niet alleen, maar ook door de studenten, want deze tekst is de eenige officieele, en geen andere mag op de scholen gebruikt worden.

Evenals de vorige uitgaven van dezen uitgever, zal ook dit tweede deel van het Burgerlijk Wetboek, geheel aangevuld en bijgewerkt zijn, het zal daarenboven nog een uiterst belangrijke tweetalige woordenlijst bevatten. Het werk kan van nu af bij de boekhandelaars besteld worden tegen inschrijvingsprijs.

Balieleven

Jonge Balie te Brugge

VERGADERING VAN 10 OCTOBER 1933

Op 10 October 1933 hield de Jonge Balie te Brugge haar tweede vergadering, als vervolg aan de eerste vergadering waarop de wet op de vermindering en de verbreking van de huurovereenkomsten van handelshuizen besproken geweest was. Thans werd door Mter Van den Bussche de wet op de vermindering der landpachtprijzen besproken.

Opvolgentlijk onderzoekt spreker den inhoud van de drie voorwaarden opdat de wet zou toepasselijk zijn: landelijk goed, pachtovereenkomst van vóór 1 Januari 1932, pachtprijs buiten verhouding tot wat de pachter op het gepachte kan verdienen.

Hij geeft de elementen aan waarnaar het bedrag der vermindering zal vastgesteld worden: algemeene landbouwtoestand en speciale toestand van den normalen landbouw op het verhuurde, vroegere prijs, huurwaarde van het goed, en alles wat tot billijke regeling kan leiden. Het subjectief element, de persoonlijke toestand van den huurder is hier niet, zooals in de wet betreffende de handelshuizen, in aanmerking genomen.

Verder worden onderzocht de jaren waarop de vermindering draagt, de termijnen waarbinnen de vermindering moet gevraagd worden enz.. Ook de bevoegdheid in de rechtspleging worden behandeld en blijken op dezelfde leest geschoeid als deze voorzien in de andere wet. Alleen den aanleg is hier anders geregeld. Het hooger beroep is ook op vasten datum voor een rechter te brengen, met advies van het O. M. De opschorting der vordering tot betaling van de pachtprijs en de opschorting van de uitvoering der vonnissen die reeds in kracht van gewijsde gegaan zijn en nog een paar dergelijke nevenpunten worden laatst onderzocht.

De bespreking was minder levendig als verleden vergadering. De pachtovereenkomsten die gewijzigd werden, na het verschijnen van deze wet, vallen volgens artikel één, tweede lid, niet meer onder haar toepassing. Nu blijkt dat in het Brugsche, enkele eigenaars deze bepaling hebben uitgebaat op de volgende wijze. De West-Vlaamsche vervaldag komt op Sint Baafs (eersten October) en op dien datum waren de boeren nog niet allen ingelicht over de nieuwe wet. Wanneer ze hun pacht gingen betalen, gaf de eigenaar uit eigen beweging een vermindering die, hoe weinig belangrijk ook, toch

aanvaard werd door den boer. Uit dit aanbod en die aanvaarding was er dus een nieuwe overeenkomst gegroeid na het verschijnen der wet en was de wet dus niet meer toepasselijk.

De vergadering meent dat over het algemeen, de wet daarmede inderdaad buiten toepassing gesteld is. De tekst is duidelijk. Doch sommige eigenaars zullen aangewender gewoonte wel op hun kwijtschrift zoo een formulier gezet hebben als «vermindering voor dit jaar alleen» of «onder voorbehoud van rechten voor de volgende jaren» enz.. In die gevallen zou nog vermindering mogen gevraagd worden, immers hier is geen nieuwe overeenkomst aangegaan of geen wijziging gebracht aan een bestaande. Er is alleen een eenzijdige toegeving van den eigenaar.

Verder wordt alleen nog gevraagd of de regeling van dergelijke zaken wel met goed gevolg aan de Vrederechters kan overgelaten worden. Uit ingewonnen inlichtingen blijkt immers reeds dat in West-Vlaanderen zeer uiteenlopende verminderingen worden toegestaan in de verschillende Kantons en dat deze verschillen niet gerechtvaardigd zijn door den aard der gronden, soms wel integendeel.

De vergadering meent echter dat de tusschenkomst van den Vrederechter voordeelen heeft die ruimschoots tegen deze nadelen opwegen.

De vergadering was te zes ure begonnen en werd gesloten om zeven ure drie kwart.

Rechterlijk Leven

Werden benoemd:

Tot rechter:

In de rechtbank van eersten aanleg te Brussel: De heer Pecher (A.-M.-Ch.-J.), oorlogsvrijwilliger, substituut procureur des Konings bij die rechtbank, ter vervanging van den heer Ligy.

De heer Renoire (J.-D.-A.), advocaat, plaatsvervangend rechter in de rechtbank, ter vervanging van den heer Vandeyck.

De heer Dellois (J.-A.-V.-H.-G.), oud politiek gevangene, advocaat, plaatsvervangend rechter in de rechtbank, ter vervanging van den heer Bareel.

Tot bijgevoegd substituut procureur des Konings bij de rechtbank van eersten aanleg te Brussel:

De heer Huybrechts (G.-E.-A.-P.-E.), oorlogsinvalide, substituut procureur des Konings bij de rechtbank van eersten aanleg te Turnhout, ter vervanging van den heer Gevers, die werkelijk substituut is geworden doordat de heer Gansloot van der Meersch tot een ander ambt is beroepen.

De heer Depelchin (L.-J.-M.), advocaat, plaatsvervangend rechter in de rechtbank, ter vervanging van den heer Schoupe, die werkelijk substituut is geworden doordat de heer Verhaegen tot een ander ambt is beroepen.

De heer Bareel (Ch.-A.-M.-J.), advocaat te Brussel, ter vervanging van den heer Rutsaert, die werkelijk substituut is geworden doordat de heer Pecher tot een ander ambt is beroepen.

Ontheffing van de verbodsbepaling voorzien bij artikel 180 der wet van 18 Juni 1869 is verleend aan den heer Bareel.

Tot substituut procureur des Konings bij de rechtbank van eersten aanleg te Turnhout, de heer Tollebeek (M.-Ch.), advocaat te Brussel, ter vervanging van den heer Huybrechts.

Tot bijgevoegd substituut procureur des Konings: Is tot eerste substituut procureur des Konings bij de rechtbank van eersten aanleg te Brussel aangeduid, voor een termijn van drie jaar, met ingang van 12 October 1933, de heer Tomsin, substituut procureur des Konings bij die rechtbank.

Is tot eerste substituut procureur des Konings bij de rechtbank van eersten aanleg te Gent aangeduid, voor een termijn van drie jaar, met ingang van 12 October 1933, de heer Vermeulen, substituut procureur des Konings bij die rechtbank.

Is aangeduid om gedurende een termijn van drie jaar, met ingang van 12 October 1933, het ambt van onderzoeksrechter bij de rechtbank van eersten aanleg te Antwerpen waar te nemen, de heer Malgaud, rechter in die rechtbank.

Is aan de heeren Hynen (C.) en Wauters (P.), gewezen rechters in de rechtbank van koophandel te Antwerpen, machtiging verleend tot het voeren van den eeretitel van hun ambt.

Bij koninklijke besluiten van 12 October 1933:

Zijn benoemd:

Tot plaatsvervangend rechter:

In de rechtbank van eersten aanleg te Brussel: De heer Nerinx (J.-A.-M.-G.), oorlogsvrijwilliger, advocaat te Sint-Gillis, ter vervanging van den heer Renoire, die tot een ander ambt is beroepen.

Ontheffing van de verbodsbepaling voorzien bij artikel 180 der wet van 18 Juni 1869 is verleend aan den heer Nerinx;

De heer Van den Bosch (R.-J.-A.), oorlogsinvalide, advocaat te Ukkel, ter vervanging van den heer Dellois, die tot een ander ambt is beroepen.

Ontheffing van de verbodsbepaling voorzien bij artikel 180 der wet van 18 Juni 1869 is verleend aan den heer Van den Bosch;

De heer Theys (Ch.-F.-M.), advocaat te Brussel, ter vervanging van den heer Depelchin, die tot een ander ambt is beroepen.

Tot deurwaarder:

Bij de rechtbank van eersten aanleg te Antwerpen, de heer Vijt (R.-T.-N.), doctor in de rechten, candidaat-deurwaarder te Antwerpen, ter vervanging van den heer Deckx;

Bij de rechtbank van eersten aanleg te Turnhout, de heer Abts (E.-M.), candidaat-deurwaarder te Antwerpen, ter vervanging van wijlen den heer Van Hoof.

NOTARIAAT

Bij koninklijke besluiten van 9 October 1933 zijn tot notaris benoemd:

Ter standplaats Oostende, de heer Schautteet (A.-Ch.-A.-H.), oorlogsinvalide, notaris te Eecloo, ter vervanging van wijlen den heer Vanderheyde.

Ter standplaats Eecloo, de heer Van Biesbrouck (R.-D.-J.), candidaat-notaris te Oostende, ter vervanging van den heer Schautteet.

Bij koninklijke besluiten van 4 October 1933:

Is aan den heer Penen (R.), op zijn verzoek, ontslag verleend uit zijn ambt van griffier bij de rechtbank van koophandel te Brussel.

Hij mag zijn aanspraak op pensioen doen gelden te rekenen van 30 September 1933 en is gemachtigd tot het voeren van den eeretitel van zijn ambt;

Is aangeduid, om gedurende een nieuwen termijn van drie jaren, met ingang van 16 October 1933, het ambt van onderzoeksrechter bij de rechtbank van eersten aanleg te Brussel waar te nemen, de heer Suetens, rechter in die rechtbank.